

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ALLY CONDIE LEGĂMINTE

Traducere din limba engleză
Laura Blebea

LITERA®

Capitolul 1

Acum, că am învățat să zbor, încotro ar trebui să pornesc în noapte? Aripile nu-mi sunt nici albe, nici acoperite de pene; sunt verzi, din mătase verzuie, fluturând în vânt și înclinându-se când mă mișc – mai întâi în cerc, apoi, în linie dreaptă și, în cele din urmă după propria-mi dorință. Nu mă îngrijorează întunericul din spatele meu; nici stelele dinaintea mea.

Zâmbesc în sinea mea – cât de avântată îmi e imaginația! Oamenii nu pot zbura, deși, pe vremea când Societatea nu exista, circulau mituri despre cei care reușeau s-o facă. I-am văzut o dată într-un tablou. Aripa albe, cer albastru, nimburi aurii deasupra capetelor, ochi dați peste cap în semn de mirare, de parcă nu le-ar fi venit să creadă că pictorul îi înfățișase plutind deasupra pământului.

Poveștile acelea nu erau adevărate. Știu. În această seară însă mi-e ușor să uit. Trenul aerian alunecă atât de lin în noaptea înstelată, iar inima îmi bate atât de repede, încât mi se pare că, din clipă-n clipă, o să-mi iau zborul.

– De ce zâmbești? mă întreabă Xander, în timp ce-mi netezesc cutele rochiei de mătase verde.

– Am toate motivele s-o fac, îi răspund, și așa și e.

Aștept de mult seara asta – cea a Banchetului Alegerii, când voi vedea pentru prima oară chipul băiatului menit să-mi fie Pereche. Îi voi auzi numele pentru prima oară.

Ard de nerăbdare. Oricât de rapid înaintează trenul aerian, tot nu mi se pare suficient. Se deplasează aproape tăcut prin noapte. Pe fundalul ușoarelor sunete pe care le scoate,

se aud încontinuu vocile părinților noștri și bătăile frenetice ale inimii mele.

Se pare că și Xander îmi aude inima bubuind, căci mă întreabă:

– Ai emoții?

Pe locul de lângă el, fratele mai mare al lui Xander începe să-i descrie mamei mele cum a fost la Banchetul Alegerii la care a participat el. Nu peste mult timp, eu și Xander vom avea, la rândul nostru, ce povesti.

– Nu, spun eu.

Dar Xander e prietenul meu cel mai bun, mă cunoaște ca pe propriul buzunar.

– Minți, mă tachinează el. Ai emoții.

– Tu n-ai?

– Nu, sunt pregătit.

Nu șovăie deloc și îl cred pe cuvânt. Xander e genul de om care știe ce vrea.

– Nu contează dacă ai emoții, Cassia, zice cu blândețe. Aproape nouăzeci și trei la sută dintre cei care participă la propriul Banchet al Alegerii dau oarecare semne de nervozitate.

Nu mă pot abține să nu râd.

– Ai învățat pe dinafară toate documentele oficiale privitoare la Banchet?

– Aproape, răspunde Xander zâmbind larg.

Își ridică mâinile cu palmele-n sus de parc-ar vrea să spună: „Te așteptai la altceva?”

Gestul mă face să râd, mai ales că și eu am memorat toate documentele. Nu-i așa de greu când le-ai citit de-atâtea ori, căci hotărârea e foarte importantă.

– Așadar te afli în minoritate, remarc eu. Te numeri printre cei șapte la sută care nu dau nici un semn de neliniște.

– Desigur, încuviințează el.

– Cum ți-ai dat seama că am emoții?

– Pentru că deschizi și închizi întruna chestia *aia*, răspunde Xander, arătând spre obiectul auriu pe care-l țin în mână. Nu știam că ai un artefact.

Câteva comori din trecut s-au păstrat, cumva, până în prezent. Deși cetățenii Societății au voie să posede fiecare câte un artefact, obiectele se găsesc greu. Asta dacă nu cumva strămoșii tăi au avut grijă să le lase moștenire de-a lungul generațiilor.

– L-am primit abia acum câteva ore, îi explic. Mi l-a dat bunicul de ziua mea. A fost al mamei lui.

– Cum se cheamă? se interesează Xander.

– E o cutiuță pentru pudră compactă, răspund.

Îmi place foarte mult ce nume are. Compact înseamnă mic. Eu sunt mică. Îmi place și cum sună când îl pronunți: „com-pact”. Când rostesc cuvântul e ca și cum aș reproduce zgomotul pe care-l scoate artefactul când se închide.

– Iar inițialele și numerele alea ce-nseamnă?

– Nu prea știu, îi zic, pipăind literele „ACM” și numărul „1940” gravate pe suprafața aurie a pudrierii. Dar ia privește, adaug, deschizând cutiuța ca să-i arăt interiorul.

Conține o oglinjoară din sticlă adevărată și avea o mică adâncitură, în care proprietarul își ținea inițial pudra de față. Eu am pus în ea cele trei pastile pentru situații de urgență, pe care le are toată lumea – una verde, una albastră și una roșie.

– Ce folositor! comentează Xander. Își întinde brațele și observ că are și el un artefact – butoni lucioși de platină. Mi i-a împrumutat tata, dar nu poți pune nimic în ei. Sunt complet inutili.

– Arată frumos totuși. Îl privesc apoi pe Xander, îmbrăcat într-un costum închis la culoare și cu o cămașă albă, și-i admir ochii de un albastru-deschis și părul blond. A fost întotdeauna chipeș, chiar și când eram mici, dar nu l-am mai văzut niciodată îmbrăcat atât de elegant. Băieții nu au atât de multe variante de haine ca fetele. Toate costumele seamănă

între ele. Dar pot alege culoarea cămășii și a lavalierii, iar calitatea materialului e mult mai bună decât a celui folosit pentru veșmintele civile.

– Și tu arăți bine. Fata care va afla că-i este Pereche va fi, cu siguranță, peste măsură de încântată.

– Bine? repetă Xander ridicând din sprâncene. Doar atât?

– Xander! îl apostrofează mama lui, în parte amuzată, în parte cu reproș.

– Tu ești de-a dreptul frumoasă, îmi spune el făcându-mă să mă îmbujorez un pic, chiar dacă-l știu pe Xander de când eram mică.

Îmbrăcată în rochia verde-argintie, vapoasă, cu fustă lungă în cloș, mă simt frumoasă. Pielea mea nu e obișnuită cu finețea mătășii, care mă face să mă simt zveltă și grațioasă.

Mama și tata, care stau lângă mine, trag brusc aer în piept când zăresc pe geam clădirea primăriei, luminată în alb și albastru, cu becurile pentru ocazii speciale aprinse, semn că se sărbătorește ceva. Încă nu pot vedea scările de marmură de la intrare, dar știu că sunt lustruite și lucesc. Am așteptat întreaga viață să urc acele trepte curate de marmură și să pătrund pe ușa primăriei, o clădire pe care o știu din depărtare, dar în care n-am intrat niciodată.

Vreau să deschid pudriera și să mă uit în oglindă, ca să mă asigur că arăt cum nu se poate mai bine. Însă nu-mi doresc să par îngâmfată, așa că, în loc de asta, îmi privesc cu coada ochiului chipul reflectat pe suprafața cutiuței.

Capacul rotunjit al pudrierii îmi deformează ușor trăsăturile, dar tot eu sunt. Ochii mei verzi, părul șaten-roșcat, care, reflectat în pudrieră, pare mai deschis decât e în realitate. Nasul meu mic și drept, bărbia cu o gropiță abia vizibilă, ca a bunicului. Toate aceste trăsături fizice puse laolaltă o alcătuiesc pe Cassia Maria Reyes, care a împlinit azi șaptesprezece ani.

Învârt pudriera în mâini, privind cât de bine se îmbină cele două jumătăți. Alegerea Perechii mele decurge deja la fel de lin, începând cu faptul că mă aflu aici în seara asta. Fiindcă m-am născut pe data de cincisprezece, ziua în care se ține, în fiecare lună, Banchetul, am sperat dintotdeauna că-mi voi găsi Perechea chiar de ziua mea de naștere – dar știam că e posibil să nu se întâmple asta. Poți fi convocat la Banchet pe tot parcursul anului în care ai împlinit șaptesprezece ani. Cu două săptămâni în urmă, când am primit înștiințarea că-mi voi cunoaște Perechea chiar de ziua mea, mai că n-am auzit păcănitul pieselor de puzzle potrivitându-se perfect, exact cum visasem de-atâta timp.

Căci, deși nu mai am de așteptat nici măcar o zi ca să-mi întâlnesc Perechea, într-un fel am senzația că am așteptat o viață întreagă.

– Cassia, mă strigă mama zâmbindu-mi.

Luată prin surprindere, clilesc și-mi ridic privirea.

Părinții mei se ridică pentru a se pregăti să coboare din tren. Xander le urmează exemplul, îndreptându-și mânele sacoului. Îl aud cum trage adânc aer în piept și zâmbesc. La urma urmei, cred că e ușor emoționat.

– Iată-ne, îmi zice.

Zâmbetul lui e cald și blând. Mă bucur că am fost convocați în aceeași lună. Ne-am petrecut mare parte a copilăriei împreună, așa că mi se pare normal să-i și punem punct în același timp.

Îi zâmbesc și-i fac cea mai frumoasă urare care există în Societatea noastră:

– Îți doresc să ai rezultate bune.

– La fel și ție, Cassia, spune el.

Când ne dăm jos din trenul aerian și ne îndreptăm spre primărie, părinții mei mă iau de braț. Ca întotdeauna, sunt înconjurată de dragostea lor.

Astă-seară suntem doar noi trei. Fratele meu, Bram, nu poate asista la Banchetul Alegerii, pentru că e prea tânăr –

are sub șaptesprezece ani. Primul Banchet la care participi e întotdeauna al tău. Eu voi putea să asist la cel al lui Bram, pentru că sunt sora mai mare. Zâmbesc, gândindu-mă cum va fi, oare, Perechea lui Bram. Voi afla peste șapte ani.

Dar noaptea asta este *a mea*.

E ușor să-ți dai seama care dintre cei prezenți este în căutarea Perechii; nu doar că suntem cei mai tineri, dar pășim îmbrăcați în rochii minunate și în costume croite la comandă, în vreme ce părinții și frații noștri mai mari poartă haine civile. Pe acest fundal mohorât, noi ieșim și mai mult în evidență. Oficialitățile orașului ne zâmbesc cu mândrie și, când pătrundem în rotondă, îmi crește inima de bucurie.

În afară de Xander, care flutură din mână în semn de rămas-bun, traversând încăperea spre locul său, mai văd pe cineva cunoscut: o fată pe nume Lea. Poartă o rochie de un roșu-aprins. E o alegere potrivită, căci este suficient de frumoasă încât să o avantajeze faptul că iese în evidență. Cu toate acestea, pare îngrijorată și-și răsuțește întruna artefactul, o brățară bătută cu pietre roșii. Sunt oarecum surprinsă s-o văd acolo, deoarece credeam că a ales să fie Celibatară.

–Ia uită-te la porțelanurile astea, îmi spune tata când găsim masa la care trebuie să ne așezăm. Seamănă cu cele fabricate de Wedgwood, pe care le-am găsit anul trecut...

Mama mă privește și-și dă amuzată ochii peste cap. Până și la Banchetul Alegerii, tatăl meu nu se poate abține să nu observe astfel de lucruri. Tata petrece luni întregi muncind în cartiere vechi, care sunt restaurate și transformate în suburbii pentru uz public. Cercetează îndeaproape relicvele unei societăți nu atât de vechi pe cât pare. De exemplu, acum lucrează la un proiect de restaurare deosebit de interesant: o bibliotecă veche. Separă lucrurile pe care Societatea le consideră valoroase de cele care nu sunt.

Apoi mă pufnește râsul, pentru că mama nu se poate abține să nu comenteze despre flori, care țin de domeniul ei, căci lucrează într-un parc dendrologic.

–Ah, Cassia! Ia uite ce buchete de crini sunt pe masă! Mă strânge de mână.

–Vă rog să luați loc, rostește o oficialitate de pe podium. Cina va fi servită.

E de-a dreptul caraghios cât de repede ne așezăm cu toții. Admirăm noi porțelanurile și florile, și suntem aici pentru a ne afla Perechile, dar abia așteptăm să gustăm mâncarea.

–Cu cei care își vor afla Perechea strici orzul pe găște, cu cina asta, spune zâmbind un bărbat glumeț, așezat vizavi de noi. Sunt așa de emoționați, că nu pot înghiți nici o îmbucătură.

Și are dreptate; o fată într-o rochie roz, care stă la masă mai departe de noi, se uită fix în farfurie, fără să atingă nimic.

Eu însă nu par să am o asemenea problemă. Nu mă îndop, dar gust câte puțin din toate – legume la cuptor, carne condimentată, verdețuri proaspete, brânză cremoasă. Pâine pufoasă și caldă. Servirea mesei pare un dans, de parcă ar fi vorba despre un bal, nu un simplu banchet. Chelnerii ne strecoară cu grație farfuriile în față; mâncarea garnisită cu mirodenii e la fel de ferchezuită ca noi. Apucăm șervetele albe, furculițele de argint și cupele strălucitoare de cristal de parcă ne-am mișca în ritmul muzicii.

Tata zâmbește fericit când, la final, un chelner îi pune în față o felie de tort de ciocolată cu frișcă proaspătă.

–*Minunat!* șoptește el atât de încet, încât doar eu și mama îl auzim.

Mama râde puțin de el, tachinându-l, iar el o apucă de mână.

Îi înțeleg pe deplin entuziasmul când iau o gură de tort – este consistent, dar nu grețos, aromat, cu gust intens și persistent. E cel mai bun lucru pe care l-am mâncat

de câteva luni încoace, de la cina tradițională din vacanța de iarnă. Mi-aș dori să poată gusta și Bram din tort și, preț de-o clipă, mă gândesc să-i păstrez din felia mea. Dar n-am cum să i-l duc; nu încapă în pudrieră. Ar fi nepoliticos să-l ascund în poșeta mamei, asta în cazul în care ar fi de acord, ceea ce nu cred. Mama nu încalcă regulile.

Nu pot să-l păstrez pentru mai târziu. Acum ori niciodată.

Tocmai când băgam în gură ultima bucățiță, aud anunțul crainicului:

–Suntem gata să vă aducem la cunoștință Perechile alese.

Înghit, surprinsă, și, o clipă, mă străbate un fior neașteptat de mânie, pentru că n-am apucat să savurez ultima îmbucătură de tort.

–Lea Abbey.

Lea își răsucesce precipitat brățara, se ridică și așteaptă să vadă chipul care va apărea pe ecran. Are grijă să-și țină brațele pe lângă corp, pentru ca băiatul care-i e destinat, aflat într-o altă primărie, să zărească doar o frumoasă față blondă, nu și mâinile ei neliniștite, răsucind și învârtind brățara.

E ciudat că ne agățăm de bucăți din trecut în timp ce așteptăm viitorul.

Desigur, Alegerea Perechii urmează un anume ritual. În primăriile pline de oameni de pe tot cuprinsul țării, Perechile sunt anunțate în ordine alfabetică, după numele de familie al fetelor. Îmi pare puțin rău de băieți, care habar n-au când vor fi strigați și vor trebui să se ridice pentru a le fi prezentăți drept Pereche fetelor din alte primării. Cum numele meu de familie e Reyes, voi fi strigată pe la finalul părții de mijloc. Începutul sfârșitului.

Pe ecran apare fața unui băiat blond și arătos. Zâmbește când vede chipul Leei pe ecranul primăriei în care se află el, și ea îi întoarce zâmbetul.

–Joseph Peterson, rostește crainicul. Lea Abbey, Perechea aleasă pentru tine este Joseph Peterson.

Amfitrioana Banchetului îi aduce Leei o cutiuță argintie, la fel ca cea pe care o primește și Joseph Peterson. Când Lea ia loc, se uită cu jind la cutia argintie, de parcă și-ar dori să o deschidă pe dată. N-o condamnă. Înăuntru se află un microcard ce cuprinde informații despre Perechea ei. Vom primi cu toții așa ceva. Mai târziu, în cutie se vor păstra inelele pentru Legământul de Căsătorie.

Pe ecran apare iar imaginea standard: un băiat și o fată care-și zâmbesc, iar în spatele lor se văd lumini strălucitoare și o oficialitate îmbrăcată în alb. Deși Societatea planifică Alegerea Perechilor astfel încât să fie cât se poate de eficientă, mai sunt momente în care pe ecran apare din nou aceeași imagine, ceea ce înseamnă că, în timp ce noi așteptăm, undeva se petrece ceva. Alegerea este complicată și îmi aduc iar aminte de pașii dificili ai dansurilor de pe vremuri. Dar coregrafia acestui dans aparține exclusiv Societății.

Imaginea pâlpâie și dispare.

Crainicul strigă un nou nume și o altă fată se ridică. Treptat, tot mai mulți dintre cei prezenți la Banchet primesc cutiuțe argintii. Unii le pun înaintea lor, pe fețele de masă albe, dar majoritatea le țin cu grijă în mână, apărându-și astfel viitorul proaspăt dezvoltat.

Nici o altă fată nu poartă rochia verde. Nu mă deranjează. Îmi place că, măcar pentru o noapte, nu arăt la fel ca restul.

Aștept, ținând pudriera într-o mână și palma transpirată a mamei mele în cealaltă. Îmi dau seama că și ea, și tata au emoții.

–Cassia Maria Reyes.

E rândul meu.

Mă ridic, dând drumul mâinii mamei, și mă întorc cu fața spre ecran. Simt cât de tare îmi bate inima, și îmi vine să-mi frâng mâinile, la fel ca Lea, dar rămân nemișcată, cu bărbia ridicată și cu ochii ațintiți la ecran. Privesc și aștept, hotărâtă ca Perechea mea să zărească pe ecranul primăriei în care se află o fată sigură pe sine, calmă și adorabilă, cea mai bună variantă a Cassiei Maria Reyes.

Dar nu se întâmplă nimic.

Stau în picioare, uitându-mă la ecran, și, pe măsură ce trece timpul, nu pot face altceva decât să rămân nemișcată și să zâmbesc în continuare. În jurul meu, lumea începe să şușotească. Văd cu coada ochiului cum mama dă să mă apuce iar de mână, dar se răzgândește.

O fată îmbrăcată într-o rochie verde stă și așteaptă, cu inima bătându-i nebunește. Eu sunt aceea.

Ecranul este negru și rămâne întunecat.

Asta nu poate să însemne decât un singur lucru.

Capitolul 2

Șoaptele se întetesc asemenea unor păsări care dau din aripi sub cupola primăriei.

–Perechea ta se află chiar aici în această seară, anunță zâmbind amfitrioana.

Cei din jur îmi zâmbesc la rândul lor, iar murmurul crește în intensitate. Societatea noastră e atât de mare, cu atât de multe orașe, încât șansele ca Perechea perfectă să locuiască în același oraș cu mine sunt infime. Au trecut mulți ani de când nu s-a mai întâmplat așa ceva.

Gândurile astea îmi aleargă prin minte, și îmi închid ochii pentru o clipă, dându-mi seama – nu în plan abstract, ci concret – ce poate însemna pentru mine, fata în rochie verde, lucrul ăsta. „S-ar putea să-mi fi cunoscut deja Perechea.“ Ar putea fi cineva care merge la aceeași școală cu mine, cineva pe care îl văd zilnic, cineva...

–Xander Thomas Carrow.

Xander se ridică de la masa lui. Între noi se așterne o mare de chipuri care ne privesc, de fețe albe de masă, de pahare scânteietoare de cristal și de cutiuțe lucitoare de argint.

Nu-mi vine să cred.

E un vis. Oamenii se uită la mine și la băiatul cel chipeș: în costum închis la culoare și cu o lavalieră albastră la gât. Mi se pare că nu-i adevărat, până când Xander îmi zâmbește. Îmi spun: „Știu zâmbetul ăsta“, și zâmbesc dintr-odată, iar ropotul de aplauze și mirosul crinilor mă conving pe deplin că totul se petrece cu adevărat. În vise nu există mirosuri sau